

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Consolatio Desperantium, Seu Conciones De Magna Dei
erga Peccatores serio poenitentes, comitate**

Bosquier, Philippe

Coloniae, 1617

I. Patre Nostri Prodigii nihil posse pingi aut fingi humanius, clementiusue, &
quare?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56142](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56142)

Dicemus itaq;
hodie

- I. Patre nostri prodigi nihil posse pingi aut fingi humanius, clementiusque, & quare?
II. Quam longe à patre suo absueris prodigus, cum eum Pater venientem agnouit.
III. Cur non accesserit propius, & quid sibi velit hac distantia.

I.

PATRE NOSTRI PRODIGI
nihil posse pingi aut fingi humanius,
clementiusque, & quare?

TOTA hac parabola, tam initio, quàm fine; maxime autem in fine, patris nostri prodigi representatur adeo bonus, clemens, & humanus, ut nihil possit fingi, pingi aut imaginari humanius, idque iure meritissimo, cum in hoc theatrum producatum Deum Opt. Max. qui est summum bonum representaturus, idque à tali magistro ac pictore, qualis est ipse Christus, huius parabola inuentor, de quo scriptura: *Nunquam sic homo locutus est. Qualis pictor talis pictura.*

Ab initio depictus est optimus; quod tam liberaliter, tam promptè prodigo filio hæreditatis partem non tam petenti, quam exigenti numerarit, ita ut dictum, factum fuerit; quod filio in longinquas regiones abeunti, & paternæ iuuentutis sudores, senectutis scipiones, maiorû reliquias, aureos, inquam, & penè mucidos coronatos breui prodigēdos, dissipandosque auferenti, hoc vel simili modo non maledixerit,

Virgil. 4.
Æneid.
* Al. Dido.

I sequere It aliam ventis, pete regna per undas,
Spero equidem medijs (si quid pia numina possunt)
*Supplicia hausurum scopulis, & nomine * patrem*
Sæpe vocaturum; sequar atris ignibus absens,
Et cum frigida mors animâ seduxerit artus
Omnibus umbra locis adero, dabis improbe pœnas.
Audiam, & hæc manens veniet mihi fama sub imos.
Profundat, perdat, pereat; nihil ad me attinet.

Tarent.

Eadem patris bonitas melius ex sequentibus, & ipsius

CONCIO PRIMA.

21

fius rexus silentio patuit; non enim ait ipsum gauisum audita canina fame filij sui, & abiectissimi macipij seruitute: sed omnia in silentio deuorans afflictū animū occultasse insinuat. Perfectissime autē & in superlatiuo gradu se clementem in fine huius parabola, quem modo pertractamus declarauit; ad miraculum. n. velox & festinus ad misericordiam, imò & præceps describitur, *Figur ad pœnas ad præmia velox* vix *Ouid.* paterni castri podia, turreſq; à longē prospectabat filius, & fumū de paternis focis ascendente intuebatur; quin & Pater ipsū agnouerit, & simul misericordia cōmorus fuerit: *Cū adhuc longe esset, vidit illū Pater, & misericordia motus est.* Summā suam bonitatē etiam eo ipso ostendit, quod filio suo, quem in solio residēs substrato tapete expectare licebat, ipsemetin occursū prodierit: *Et occurrens* vt quidā legunt: Imo satis ei nō erat, si filio dulciter ac pedetentim, quod eius ætatē deuexā, & authoritatē paternā decebat, prodiret, sed quasi ad extinguendū incendiū, maxima velocitate occurrit. *Et accurrens*, vt legunt alij, & melius, vt suo loco dicitur. Monstrauit etiam magnā bonitatē suā in suo amplexu, quem rexus adeo extaticē amicum fuisse insinuat, vt quasi sui impos in collū filij prodigi procubuerit: *Cecidit super collum eius:* collum inquam ita scabrum (sit verbo venia) ita scabiosum, itaq; vndiq; pediculis, vermibusq; oblitum: neq; enim aliter se habuisse præsumendum est post tam diurnā famem, tantumq; temporis in custodia porcorū sordidorum, sub dio pluuiō & ventoso absumptum, cū & collum eius sæpius colaphis ac iteratis ab inhumano Domino fustium ictibus oneratum, quam particulis panis aut porcorum siliquis reſectum fuerit.

Et quanta quæso bonitas in suauī illo osculo filij, sui ori impresso emicuit? *Osculatus est eum,* os hoc nō balsamū aut aromata spirabat, sed totum fetidū grauiorē quā mortuorū sepulchra, aut infernalis aliquis pureus fætorē ac mephiticū exhalabat, eò quod præteritæ epulæ, commestationes & comotationes iam pridē viscera absumpserant, quod idem postmodum dira

dira inedia & mali succi cibi, quibus tanto tempore uti coactus est, præstituerat; maximè quod morbus Gallicus interiora eius, partesq; nobiliores sine dubio arroserat, cum tanto perevaga veneri, & meretricibus deditus fuerit. *Dissipavit substantiam suam cum meretricibus*: merito itaque dico hoc osculum signum perfectæ pacis, & reconciliationis fuisse, ostendit etiam bonitatem suam cum omnis generis bona in prodigum hunc contulit, *utilia, delectabilia, & honesta*. Utilia & necessaria cum nudum vermiculum vestivit, & calceavit. *Proferte stolam primam, & date calceamenta in pedes eius*; cum famentem & inedia tantum non enecatam refecit: *Occidite vitulum saginatum, manducemus & epulemur*: cum eum annulo donavit, cui ex amplis thesauris, quos à patre abiens secum sumpterat, ne obulus quidem in marsupio restabat. *Date annulum in manu eius*.

Delectabilia, amplexando, osculando, vitulum, non talem qualè, sed bene saginatum & proprio palato reservatum, mactando; totamque familiam, omnesq; nos & amicos ad hilaritatem invitando, dicēs: *Manducemus & epulemur*: Delectabilia, musicos ipsi præbendo & choreas instruendo, quibus nouo more in exteris regionibus filius ipsius cum puellis & meretricibus conuersatus assueuerat; *Audiuit senior symphoniam & chorum*.

Honesti, cum prior illi occurrit, & accurrens, cum illum induit non vili sago, aut detrito pallio, quale merebatur; sed pulchro talari toga, magniq; pretij indumento, *Proferte stolam primam*.

Honesti, cum ei ut magnati annulum, quem forte antea nunquam in paternis ædibus gestauerat, dedit, *Date annulum in manum eius*. Honesti, cum ipsum refecit non his, quæ fami ipsius, cæterorumque necessitati satisfacerent, *Paruo constat fames*, sed illis etiam, quæ voluptati essent, ut vitulo pingui, conuiuium admodum solemnem, & ferè regali, *occidite vitulum saginatum & epulemur*; & ut verbo finiam, epulo plane nuptiali.

Vltimo denique bonitatem suam maximam hoc ipso declarauit, quod ex iudice prodigi sui, factus sit eius patronus & aduocatus, contra filium suum natu maiorem, qui ægre ferebat se præterito, iuniori tam dissoluto & effeminato tantos fauores præstari. Obonitatem super omnem propemodum humanam bonitatem! Has omnes bonitates suis quibusq; locis fusius explicabimus, adiuuante bono Deo, modo suffecerit hæc verba ponderasse: *Cum autem adhuc longè esset vidit ipsum pater ipsius: ò miserum patrem! Sed quomodo putas ita à longè potuit Pater videre & agnoscere filium suum? & quantum putatis fuisse distantiam?*

II.

*QVAM LONGE A PATRE
suo abfuerit Prodigus, cum eum Pater
uentem agnouit.*

Vidit Pater à longè filium suum, imo sine dubio etiam talem agnouit, cur enim alias tam excitatè accurrisset? si absque determinata notitia ipsum, vt alios homines à longè conspexisset, certe nunquam ei obuiam occurrisset. Quantū itaque à Patre distabat? Id statim aliquotusq; dicemus, si prius notauerimus mores & consuetudines Parentum, & amantium sollicitorum propter absentiam suorum liberorum & amorum: Hi enim perpetuò circumspiciunt, & ex omni parte explorant, an nusquam appareant; nunc capita sua fenestris & cancellis admouēt; nunc in summa tabulara & ædium suarum turres ascendunt; nunc in altissimos montes scandunt; ciuitatem egrediuntur, regrediuntur; eunt, redeunt: peregrinos, nunc hunc, nunc illum sollicitè de amicis interrogant.

Num quem diligit anima mea vidisti?

Res est solliciti plena timoris amor.

Quis enim securus amauit?

Quid ex Herus ad Læandrum:

Vtq; rogem de te, & scribam tibi, si quis Abydo

Cant. 3.

Ouid.

Veno-